

Цѣлия день Дорчо поцвил-ваше и се въртѣше. Тропиѣше ли нѣкой вратата, очитѣ му за мигъ се обръщаха натамъ. Ала Марка го нѣмаше.

На втория день Дорчо едвамъ изхрупа половината сѣно. Цвиленето му стана често и продължително, а прѣхтенето му се обърна на живъ, човѣшки говоръ. Бай Тодоръ се обърка:

— Слушай, Дорчо, какво му харесвашъ на тоя пакостникъ и инастинъ? Хрупай си зобчицата! — потупваше го успокоително той.

Но Дорчо не се успокояваше. На третия день зобѣта му си остана въ торбата.

Когато трѣгнаха на водопой, Дорчо дойде на рѣката, пийна две глътки и се върна съвсемъ замисленъ. До вечерта и презъ нощта нищо не похапна.

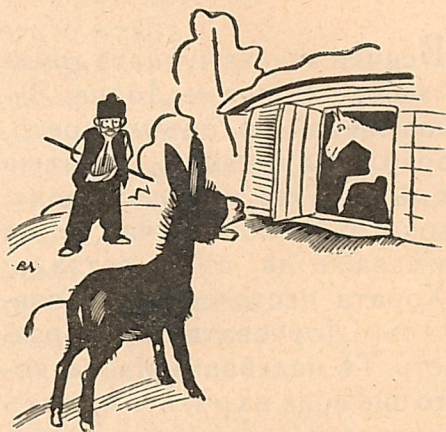
Най-после бай Тодоръ отиде при Марка, яхна го и тичешкомъ го докара. Щомъ влѣзе въ двора, Марко прорева съ всичка сила.

Вратата на обора бѣше отворена, и Дорчо не бѣше вързанъ. Той изскочи на единъ дѣхъ и почна да обикаля и да чеше своя скѣпъ другаръ. Струпахъ се и съседитѣ да погледатъ това чудо.

Тѣкмо сега бѣше време Марко да покаже своето господарство. Когато Дорчо посег-

на да го почеше по гърба, той неочаквано се въртна, метна заднитѣ крака и за малко не разби Дорчовата муцуна.

Бай Тодоръ полудѣ отъ гнѣвъ и грабна една суроваканица, ала не можа нито еднажъ да удари Марка. Между него и стопанина застана Дорчо и тихо зацвили.

— Пакъ го вардишъ, а? Нека ти разбие муцуната, та и ти да поумнѣешъ! — викна бай Тодоръ всрѣдъ общия смѣхъ на събранитѣ.

Но Дорчо го загледа радостно и тихо зацвили, сякашъ отвърна:

— Е, сега да го утрепемъ ли? Такъвъ си е той. А ти, бай Тодоре, най-добре не се мѣси. Това сж наши, братски работи.

И лекичко зачеса Марка по сплъстения вратъ.